

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

25 февруари 1988 година*

„Свободно предоставяне на услуги от адвокати – Транспониране в националното право на Директива 77/249/ЕИО”

По дело 427/85

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н Friedrich-Wilhelm Albrecht, правен съветник на Комисията, подпомаган от адв. Heinrich Hüchting, Rechtsanwalt, Bremen, със съдебен адрес в Люксембург при г-н G. Kremlis, член на нейната правна служба, сграда Jean Monnet, Kirchberg, Люксембург

ищец,

срещу

Федерална република Германия, за която се явява г-н Martin Seidel, Ministerialrat във Федералното министерство на икономиката, и от г-н Horst Teske, Ministerialrat във Федералното министерство на правосъдието, със съдебен адрес в Люксембург в германското посолство, 20-22 Avenue Emile Reuter,

ответник,

с предмет иск за установяване, в съответствие с член 169 от Договора за създаване на Европейска икономическа общност, че Федерална република Германия, в областта на свободно предоставяне на услуги от адвокатите, не е изпълнила задълженията си по силата на Договора за ЕИО и на Директива 77/249/ЕИО на Съвета от 22 март 1977 г. относно улесняване на ефективното упражняване от адвокатите на свободното предоставяне на услуги,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Mackenzie Stuart, председател, г-н G. Bosco и г-н J. C. Moitinho de Almeida, председатели на състав, г-н T. Koopmans, г-н U. Everling, г-н K. Bahlmann, г-н Y. Galmot, г-н С. Kakouris, г-н R. Joliet, г-н T. F. O'Higgins и г-н F. Schockweiler, съдии,

генерален адвокат: г-н J. L. Da Cruz Vilaça,

секретар: г-жа В. Pastor, администратор,

предвид доклада за съдебното заседание и вследствие устната фаза на производството от 8 юли 1987 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено на съдебното заседание от 3 декември 1987 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

1. С искова молба, подадена в секретариата на Съда на 23 декември 1985 г., Комисията на Европейските общности е завела пред Съда на ЕО, на основание член 169 от Договора за ЕИО, иск за установяване, че Федерална република Германия, в областта на свободното предоставяне на услуги от адвокатите, не е изпълнила задълженията си по силата на Договора за ЕИО и на Директива 77/249/ЕИО от 22 март 1977 г. относно улесняване на ефективното упражняване от адвокатите на свободното предоставяне на услуги (ОВ L 78, стр. 17).

2. По-специално, Комисията критикува Федерална република Германия за въвеждане в сила на национален закон, който има за цел да въведе Директива 77/249 (Закон от 16 август 1980 г. - *Bundesgesetzblatt I*, стр. 1453), параграф 4 от който предвижда, че:

а) адвокат от друга държава-членка, който във връзка с предоставянето на услуги извършва във Федерална република Германия дейности, отнасящи се до представляване или защита на клиент в съдебен процес, може да действа единствено в сътрудничество с германски адвокат, дори по тези дела, по които според германското право не налага задължителна защита от адвокат;

б) германският адвокат, в сътрудничество с който адвокатът от друга държава-членка действа, трябва да бъде процесуалният представител или защитникът в рамките на производството;

в) освен това адвокатът, който предоставя услуги:

- не може да намесва по време на устната фаза на производството или на съдебното заседание, освен ако не е придружен от германския адвокат, и

- не може, в качеството на защитник, да посещава задържан, освен ако не е придружаван от германския адвокат, и може да си кореспондира със задържан единствено с посредничеството на германския адвокат;

г) необходимото съвместно участие от страна на германския адвокат трябва да бъде доказвано всеки път, когато се предприема действие; действието, което е предприето в нарушение на посочените по-горе разпоредби от адвоката, предоставящ услуги, или по отношение на което такова съвместно участие не е доказано, към момента на предприемане на действието, е нищожно и без резултатно; такова съвместно участие се предполага по време на устната фаза на производство или на съдебното заседание, освен ако германският адвокат не оттегли или не измени действието;

д) в случаите, когато е задължително представляване от адвокат, упълномощен пред сезираната юрисдикция, се прилага член 52, параграф 2 от *Bundesrechtsanwaltordnung* (Федералния закон относно адвокатите).

3. Възраженията на Комисията се отнасят до начина, по който германското законодателство въвежда Директива 77/249 (наричана по-нататък „Директивата“) по отношение на задължението за работа „в сътрудничество“, наложено на адвокат, установен в друга държава-членка, който извършва дейности на германска територия като доставчик на услуги. Понятието за работа в сътрудничество се основава на член 5

от Директивата, според който „за изпълнението на дейности, свързани с представляването и защитата на клиент в съдебен процес” държавите-членки могат да изискват от адвокатите, предоставящи услуги, „да работят в сътрудничество” било то с адвокат, който практикува пред сезираната юрисдикция, и който в случай на необходимост е отговорен пред нея, било то с „avocat” или „procuratore”, практикуващ пред нея.

4. Този спор засяга три отделни проблема, а именно: обхвата на съвместната работа; условията на съвместната работа, и ограничението на правото на пледирание до конкретна географска област.

5. Прави се позоваване на доклада за съдебното заседание за по-пълно отчитане на разпоредбите на директивата и на германското законодателство, на обстоятелствата, предхождащи спора и на становищата и аргументите на страните, които оттук нататък се упоменават или коментират, доколкото това е необходимо за мотивите на Съда.

A – Обхват на съвместната работа

6. Според член 4 от посочения по-горе германски Закон от 16 август 1980 г. („Законът от 1980 г.”), задължението за съвместна работа с адвокат, установен във Федерална република Германия, се прилага, когато адвокатът, предоставящ услуги, предложи да действа „в качеството на представител или защитник на клиента” в съдебни производства и при някои административни производства.

7. Според Комисията, тази разпоредба определя твърде широко полето, в което се изисква съвместна работа с германски адвокат, не само по отношение на дейността пред съдилищата, но също така и по отношение на дейността пред административните органи и по отношение на контактите със задържани лица. Тези три проблема трябва да бъдат разгледани поотделно.

8. По отношение на практикуването пред трибуналите, Комисията твърди, че задължението за съвместна работа, предвидено в член 5 от Директивата може да се приложи единствено тогава, когато според вътрешното право на приемащата държава-членка страна може да бъде представлявана или защитавана в съдебно производство само от адвокат, действащ в качеството на процесуален представител или защитник. Във всички случаи, когато помощта от страна на адвокат не е задължително изискване по вътрешното законодателство, и когато следователно страната има право да защитава собствените си интереси или дори да възложи тази задача на лице, което не е адвокат, на адвоката, предоставящ услуги, следва да бъде разрешено да представлява или защитава клиент, без да работи съвместно с германски адвокат.

9. Германското правителство се позовава на формулировката на член 5 и твърди, че задължението за съвместна работа може да бъде наложено по отношение на всички дейности, отнасящи се до представляване и защита на клиент от адвокат, независимо от това дали помощта на адвокат в това отношение е задължителна или не. В тази връзка германското правителство обръща внимание на факта, че като не прави помощта на адвокат задължителна във всички случаи, германското законодателство има за цел да позволи на страните сами да водят своите дела. Въпросът дали трето лице може да представлява страна пред трибуналите, от професионална гледна точка, според него, се регулира от правилата, приложими към някои професии, като тези на

нотариус, патентен агент и одобрен данъчен съветник; извън тези случаи, които са уредени по този начин, германският Закон в областта на правната помощ (Rechtsberatungsgesetz) съдържа обща забрана за предоставяне на професионална правна помощ.

10. На първо място следва да бъде отбелязано, както германското правителство правилно посочва, че член 5 от Директивата не прави разграничение между области на дейност, в които правната защита е задължителна, и такива, в които не е; той просто позволява на държавите членки да изискват от адвокатите, предоставящи услуги, да работят съвместно при упражняване на „дейности, свързани с представяване на клиент в съдебно производство”.

11. Независимо от това, този факт трябва да бъде разгледан в своя контекст. Както е видно от преамбюла на директивата, тя съдържа само мерки, имащи за цел да „улеснят ефективното упражняване” на дейности от адвокати чрез предоставяне на услуги, тъй като съгласно Договора всяко ограничение на предоставянето на услуги е забранено от края на преходния период. Тази забрана логично изисква отмяната на всяка дискриминация срещу лице, предоставящо услугата, на основата на неговата националност или на това, че той е установен в държава-членка, различна от тази, в която услугата се предоставя.

12. Член 60, алинея 3 от Договора уточнява, че лице, предоставящо услуга може, за да прави това, временно да изпълнява своята дейност в държава, където услугата се предоставя „при същите условия, които са наложени от тази държава за нейните собствени граждани”. От това Съдът на ЕО в предишните си решения (вж. по-специално, Решение от 17 декември 1981 г. по дело Webb, 279/80, Recueil, стр. 3305) е стигнал до извода, че като се има предвид особения характер на някои услуги, специфичните изисквания, наложени към доставчик на услуги, не могат да бъдат разглеждани като несъвместими с Договора, когато те имат за цел прилагането на правила, регулиращи такива дейности, но че свободното предоставяне на услуги е един от основополагащите принципи на Договора и може да бъде ограничаван само с правила, които са оправдани в името на общия интерес и са наложени на всички лица, изпълняващи дейности в приемащата държава-членка, доколкото такъв интерес не е гарантиран с правилата, които се прилагат към доставчика на услуги в държавата-членка, в която той е установен.

13. Директивата следва да бъде тълкувана в контекста на тези принципи. Член 5 от Директивата не може да води до налагане на адвокат, предоставящ услуги, за които няма еквивалентни изисквания в професионалните правила, които биха се прилагали при липсата на друго предоставяне на услуги по смисъла на Договора. Безспорно е, че в производство, в което германското законодателство не изисква задължително представяване от адвокат, страните могат сами да водят своите дела; в такива съдебни производства германското законодателство също така позволява представяването да бъде поверено на лице, което не е нито адвокат, нито специалист, при положение че това лице не действа в изпълнение на служебните си задължения.

14. При тези обстоятелства е видно, че не е налице съображение, отнасящо се до обществен интерес, което при съдебно производство, в което представяването от адвокат не е задължително, би могло да оправдае задължение на адвокат, предоставящ

своите услуги в изпълнение на служебните си задължения, да работи съвместно с германски адвокат.

15. Следователно адвокат, предоставящ услуги, който във всеки случай по силата на член 4 от Директивата е длъжен да спазва, във всички производства пред германските съдилища, в които той участва, професионалните правила, приложими във Федерална република Германия, не може да бъде задължен от германското законодателство да работи съвместно с адвокат, практикуващ пред въпросната съдебна власт в производство, за което това законодателство не изисква задължително представляване от адвокат. Доколкото германският закон от 1980 г. чрез общия характер на своите разпоредби, разпростира това задължение към такива производства, той нарушава директивата и членове 59 и 60 от Договора.

16. По отношение на дейностите на адвокати, предоставящи услуги пред административните органи, член 4, параграф 1 от Закона от 1980 г. посочва административни производства, отнасящи се до „престъпления, административни нарушения, служебни правонарушения и професионални нарушения”. В тази връзка е достатъчно да се посочи, че съображенията изложени по-горе относно съдебните производства, важат напълно.

17. На последно място, по отношение на контактите с лицата, задържани под стража, германското правителство представя редица аргументи относно отговорността на адвокатите пред трибуналите. Уместно е да бъдат разгледани тези аргументи, които са основни за уредбата на съвместната работа в контекста на втория проблем, повдигнат с настоящия иск.

18. От изложените по-горе е съображения е видно, че исканията на Комисията относно изисквания обхват на съвместната работа трябва да бъдат уважени, с изключение на искането относно контактите между адвокатите, предоставящи услуги, и задържаните лица, което ще бъде разгледано по-долу.

Б. Подробни правила относно съвместната работа

19. Комисията критикува като цяло Федерална република Германия за това, че тя е определила понятието „съвместна работа” в Закона от 1980 г. по начин, който надхвърля границите, предвидени с Директивата и от членове 59 и 60 от Договора. Нейните възражения се отнасят по-специално до: изискванията относно доказателството за съвместна работа; ролята, определена за германския адвокат, с когото чуждестранният адвокат трябва да работи съвместно, и контактите между адвоката, предоставящ услуги, и задържаните лица.

20. Според германското правителство, подробните правила, регулиращи съвместната работа, предвидени в Закона от 1980 г. са пряко следствие на член 5 от Директивата, който предвижда, че германският адвокат, с когото трябва да се извършва съвместната работа, трябва да практикува пред въпросния съдебен орган и, „при необходимост, да бъде отговорен пред него”. Германският адвокат може да бъде отговорен по такъв начин, единствено в случай че той е запознат с всички действия, предприети от адвоката, предоставящ услуги, и ги узнава своевременно, а именно – преди предприемане на действията. Поради това германският адвокат трябва да постоянно да присъства на устната фаза на производството; такова участие в случая може да бъде

осигурено, само ако въпросният съдебен орган може да бъде сигурен, че това е така във всеки един момент, ако германският адвокат присъства на устната фаза на производството и той може да заяви статут на процесуален представител или защитник.

21. Германското правителство също така твърди, че свободното предоставяне на услуги не трябва да се намесва в нормалното правораздаване. Неограничен достъп от чуждестранни адвокати до производства пред германските съдилища много вероятно би създадо трудности, произтичащи от недостатъчното познаване на материалното и процесуалното право, прилагано от тези съдилища. Единствено участието на местен адвокат може да осигури подходящото представяне на тези дела пред съда.

22. На първо място следва да бъде отбелязано по отношение на първия аргумент на германското правителство, че Директивата на практика не обяснява значението на изразите „съвместна работа” и „отговорен пред (съдебен) орган”, използвани в член 5. Следователно тези изрази трябва да бъдат тълкувани в светлината на целта на директивата, която е „улесняване на ефективното упражняване от адвокатите на свободното предоставяне на услуги”.

23. Следователно докато директивата позволява националното законодателство да изисква от адвокат, предоставящ услуги, да работи съвместно с местен адвокат, тя има за цел да направи възможно за първия да извършва задачите, възложени му от неговия клиент, докато в същото време се държи сметка за нормалното правораздаване. Разглеждано от тази гледна точка, наложеното му задължение да действа съвместно с местен адвокат има за цел да му осигури необходимата подкрепа да действа в рамките на съдебна система, различна от тази, с която той обичайно действа, като по такъв начин спазва напълно приложимите процесуални и етични правила.

24. Следователно, адвокатът, предоставящ услуги, и местният адвокат, към които се прилагат действащите в приемащата държава-членка етични правила, следва да бъдат разглеждани като разполагащи с възможността, при спазване на тези етични правила и при упражняване на своята професионална независимост, да се договорят относно подходящата форма на сътрудничество с оглед на указанията на техния клиент.

25. Това не означава, че националните законодатели не могат да предвидят обща рамка за сътрудничество между двамата адвокати. Независимо от това, произтичащите от това задължения не могат да бъдат непропорционални по отношение на целите на задължението за съвместна работа, както беше определено по-горе.

26. Следва обаче да бъде посочено, че германският закон от 1980 г. налага на двамата адвокати, които са задължени да работят съвместно, задължения, които надхвърлят необходимото за постигането на тези цели. Нито присъствието на германския адвокат през цялото време на устната фаза на производството, нито изискването, че само германският адвокат трябва да бъде процесуален представител или защитник, нито подробните правила относно доказателството за съвместна работа, са по принцип необходими или дори полезни за осигуряването на подкрепата, необходима на адвоката, предоставящ услуги.

27. Следва да бъде добавено, че член 5 от Директивата, като се позовава на това, местният адвокат да бъде „отговорен” посочва, като бе посочено по-горе,

отговорността пред въпросния съдебен орган, а не пред клиента. Независимо от това, проблемът за възможното неадекватно познаване на германското право, посочен от германското правителство за оправдаване на изискванията на Закона от 1980 г. съставлява част от отговорността на адвоката, предоставящ услуги, по отношение на неговия клиент, който е свободен да повери своите интереси на адвокат по свой избор.

28. Следва също така да бъде посочено, че аргументът на германското правителство, че единствено формите на съвместна работа, предвидени в германското законодателство, позволяват гарантирането на това, адвокатите да изпълняват своите дейности по начин, осигуряващ достатъчен контакт с техните клиенти и съдебните органи, е несъстоятелен. Както Съдът на ЕО е посочил в своето Решение от 12 юли 1984 г. (по дело Кюрп, 107/83, Recueil, стр. 2971), съвременните методи на транспорт и далекосъобщения позволяват на адвокатите да осигурят необходимите контакти по подходящ начин.

29. Основанията да се прецени, че подробните договорености за съвместната работа, предвидени в Закона от 1980 г., вследствие на своята непропорционалност са несъвместими с Договора и при все това не се прилагат по същия начин към разпоредбите на този закон относно посещенията на задържани лица. Такива посещения имат специален характер, специфичен за правоотношенията, които се установяват между задържаните лица и компетентния съд, които не съществуват в случаите с другите лица.

30. Освен това трябва да бъде признато, че могат да съществуват неоспорими причини, по-специално тези, които са свързани с обществената сигурност, чиято оценка е от компетентността на съответната държава-членка, държавите-членки да предвиждат правила, регламентиращи контактите между адвокатите и задържаните лица.

31. Тези съображения също така се прилагат, когато представляването от адвокат не е задължително. Следователно трябва да бъде посочено, че германският закон от 1980 г., който налага задължението за съвместна работа за целите на контакти със задържани лица, дори когато представляването от адвокат не е задължително, в това отношение не противоречи на разпоредбите на Директивата.

32. Независимо от това, доколкото германският закон предвижда, че адвокатът, предоставящ услуги, не може в качеството на защитник да посещава задържано лице, освен ако не е придружен от германския адвокат, с когото той работи съвместно, и не може да общува със задържано лице освен чрез този германски адвокат без изключения, дори с разрешението на трибунала или на органа, отговорен за контактите със задържаните лица, ограниченията, предвидени с този закон надхвърлят необходимото за постигането на законните цели, към които този закон се стреми.

33. Следователно възраженията на Комисията относно процедурите за съвместна работа следва да бъдат уважени.

В. Ограничения на правото на педирание до определен географски район

34. Според Закона от 1980 г., член 52, параграф 2 от Bundesrechtsanwaltschaftsordnung (Федералния закон, регламентиращ адвокатската професия) трябва да се приложи по аналогия, когато се изисква представляване от адвокат, допуснат да практикува пред

въпросния съдебен орган. По силата на Гражданския процесуален кодекс, такова представляване е задължително в гражданските дела, разглеждани от Landgericht (Регионален съд) и върховните инстанции - Oberlandesgerichte (Върховни регионални съдилища) и Bundesgerichtshof (Федерален съд), както и от Familiengericht (Семеен съд). Тъй като представляването от адвокат е задължително по делата пред тези съдилища, поради това този адвокат трябва да бъде допуснат да практикува пред съда, пред който е заведено делото. Адвокат, който не е допуснат по такъв начин, има единствено правото да представя становища в хода на устната фаза на производството с подкрепата на надлежно допуснат адвокат; Законът от 1980 г. поставя адвоката, предоставящ услуги в същото положение.

35. Комисията счита, че член 5 от Директивата просто позволява да бъде въведено изискване адвокат, предоставящ услуги, да работи съвместно с адвокат, допуснат да практикува пред въпросния съдебен орган, но не позволява предоставяните услуги да бъдат ограничавани до излагане на становища по време на устната фаза на производството с подкрепата на надлежно допуснат адвокат, както е по германското законодателство във всички граждански производства с определена значимост. Комисията добавя, че според нея положението на адвокат, предоставящ услуги, не е сравнимо с това на германски адвокат, тъй като адвокатът, предоставящ услуги, не е установен там и не е допуснат да практикува пред който и да е съдебен орган там.

36. Германското правителство посочва, че германски адвокат, който не е допуснат да практикува пред въпросния съдебен орган, също така трябва да се ограничи до частичното представляване, регламентирано в член 52, параграф 2 от Bundesrechtsanwaltsordnung, и че следователно адвокатът, предоставящ услуги, не е поставен в по-неблагоприятно положение в сравнение с адвокат, установен във Федерална република Германия. Принципът на ограничаване на правото на педиране до определен географски район е било въведено в интересите на нормалното правораздаване и връзката на адвокат с даден район подобрява общуването между адвоката и въпросния съдебен орган, като по такъв начин улеснява провеждането на производството.

37. Германското правителство добавя, че ако адвокат, предоставящ услуги, бъде поставен в еднакво положение с адвокат, допуснат да практикува пред въпросния съдебен орган, германските адвокати биха били поставени в по-неблагоприятно положение в сравнение с техните колеги, установени в другите държави-членки. С цел да илюстрира това то посочва, по-специално, примера с Bundesgerichtshof, Върховният федерален съд по граждански и наказателни дела: единствено ограничена група германски адвокати, специализирани в обжалване по същество, са допуснати да практикуват пред този съд и могат вследствие на това да предприемат всички необходими процесуални действия, докато, според Комисията, всеки адвокат, установен в друга държава-членка, следва да разполага със същите права.

38. Става ясно, че тази разлика в гледните точки се отнася основно до въпроса, дали Федерална република Германия има право да наложи на адвокатите, предоставящи услуги, същите условия, които тя прилага към германските адвокати, които не са допуснати да практикуват пред въпросния съд. Разпоредбите на Директивата не дават отговор на този въпрос; следователно той трябва да бъде разгледан в контекста на принципите, уреждащи свободното предоставяне на услуги, произтичащи от членове 59 и 60 от Договора.

39. В тази връзка следва да се има предвид, че съгласно член 59 всички ограничения на свободното предоставяне на услуги трябва да бъдат отменени, особено с цел да се позволи на лицето, предоставящо услуги, да изпълнява дейността си в държавата, където услугата се предоставя, при същите условия, които са наложени от тази държава на собствените си граждани, като се използва текста на член 60, параграф 3.

40. Основната цел на тези разпоредби е да се позволи на предоставящия услуги да осъществява своите дейности в държавата-членка, в която услугата се предоставя, без да бъде подложен на дискриминация в полза на гражданите на тази държава. Както Съдът на ЕО ясно е постановил в своето Решение от 17 декември 1981 г. по дело *Webb*, посочено по-горе, това не означава, че цялото национално законодателство, приложимо към гражданите на тази държава и обикновено приложимо за постоянните дейности на лицата, установени в нея, могат да бъдат приложени по сходен начин в своята цялост към временни дейности на лица, които са установени в други държави-членки.

41. Правилото на изключителни права върху определена територия, съдържащо се в член 52, параграф 2 от *Bundesrechtsanwaltordnung* представлява именно част от националното законодателство, нормално отнасящо се до постоянна дейност на адвокати, установени на територията на въпросната държава-членка, като всички адвокати имат правото да получат достъп да практикуват пред един и понякога – пред два германски съдебни органа и да изпълняват пред тях всички дейности, необходими за представяване на клиентите или за защита на техните интереси. От друга страна, адвокат, предоставящ услуги, който е установен в друга държава-членка, не е в положение да бъде допуснат да практикува пред германски съд.

42. При тези обстоятелства, следва да бъде посочено, че правилото на изключителни права върху определена територия не може да бъде приложено към дейности с временен характер, осъществявани от адвокати, установени в други държави-членки, тъй като законните и фактическите условия, които се прилагат към тези адвокати, в това отношение не са съпоставими с тези, прилагани към адвокатите, установени на германска територия.

43. Независимо от това, това заключение се прилага единствено при спазване на задължението на адвоката, предоставящ услуги, да работи съвместно в границите и при условията, описани по-горе, с адвокат, допуснат да практикува пред въпросния съдебен орган.

44. По отношение на аргумента на германското правителство относно специалното положение, което се появява във връзка с обжалванията пред *Bundesgerichtshof*, следва да бъде отбелязано, че това положение не е резултат от правилото на изключителни права върху определена територия, нормално приложимо към германските адвокати. Нито един германски адвокат не може да бъде установен на германска територия, без да бъде допуснат да практикува пред германски съд, като такова допускане се предоставя по право и без ограничение на броя, докато разрешението за практикуване пред *Bundesgerichtshof* се предоставя на основата на избиращо допускане на специализирана група адвокати, които имат специален опит или познания. В допълнение към това Комисията е признала по време на съдебното заседание, че

нейните аргументи в подкрепа на възраженията Ж са неприложими към специалния случай на специализирани съдилища като този на Bundesgerichtshof.

45. При спазване на предходното уточнение, в светлината на изложените по-горе съображения възраженията на Комисията следва да бъдат уважени.

46. Следователно трябва да бъде установено, че Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по членове 59 и 60 от Договора за ЕИО и по Директива 77/249 на Съвета за улесняване на ефективното упражняване от адвокатите на свободното предоставяне на услуги:

- като изисква адвокат, предоставящ услуги, да действа съвместно с адвокат, установен на германска територия, дори когато по германското законодателство няма задължение за представляване от адвокат;

- като изисква германският адвокат, с когото той е длъжен да действа съвместно, да бъде процесуалният представител или защитник по делото;

- като не разрешава на адвокат, предоставящ услуги да се явява в устната фаза на производството, освен ако не е придружен от посочения германски адвокат;

- като въвежда необосновани изисквания по отношение на доказателството за съвместното участие на двамата адвокати;

- като налага задължението, без изключения, адвокатът, предоставящ услуги, да бъде придружаван от германски адвокат, ако той посещава задържано лице, и да не може да общува с това лице освен чрез посочения германски адвокат;

- като подчинява адвокатите, предоставящи услуги, на правилото на изключителни права върху определена територия, предвидено в член 52, параграф 2 от Bundesrechtsanwaltschaftsordnung.

По съдебните разноски

47. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. След като Федерална република Германия е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1) Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си по силата на членове 59 и 60 от Договора за ЕИО и на Директива 77/249 на Съвета за улесняване на ефективното упражняване от адвокатите на свободното предоставяне на услуги,

- като изисква адвокат, предоставящ услуги, да действа съвместно с адвокат, установен на германска територия, дори когато по германското законодателство няма задължение за представляване от адвокат;**

- като изисква германският адвокат, с когото той е длъжен да действа съвместно, да бъде процесуалният представител или защитник по делото;

- като не разрешава на адвокат, предоставящ услуги да се явява в устната фаза на производството, освен ако не е придружен от посочения германски адвокат;

- като въвежда необосновани изисквания по отношение на доказателството за съвместното участие на двамата адвокати;

- като налага задължението, без изключения, адвокатът, предоставящ услуги, да бъде придружаван от германски адвокат, ако той посещава задържано лице, и да не може да общува с това лице освен чрез посочения германски адвокат;

- като подчинява адвокатите, предоставящи услуги, на правилото на изключителни права върху определена територия, предвидено в член 52, параграф 2 от Bundesrechtsanwaltschaftsordnung.

2) Осъжда Федерална република Германия да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 25 февруари 1988 година.

Подписи